

La Parretina

Setmanari humorístich, popular y catalá de bona mena,
 DESLLIGAT DE TOT PARTIT POLITICH.
 SORTIRA CADA DIVENDRES

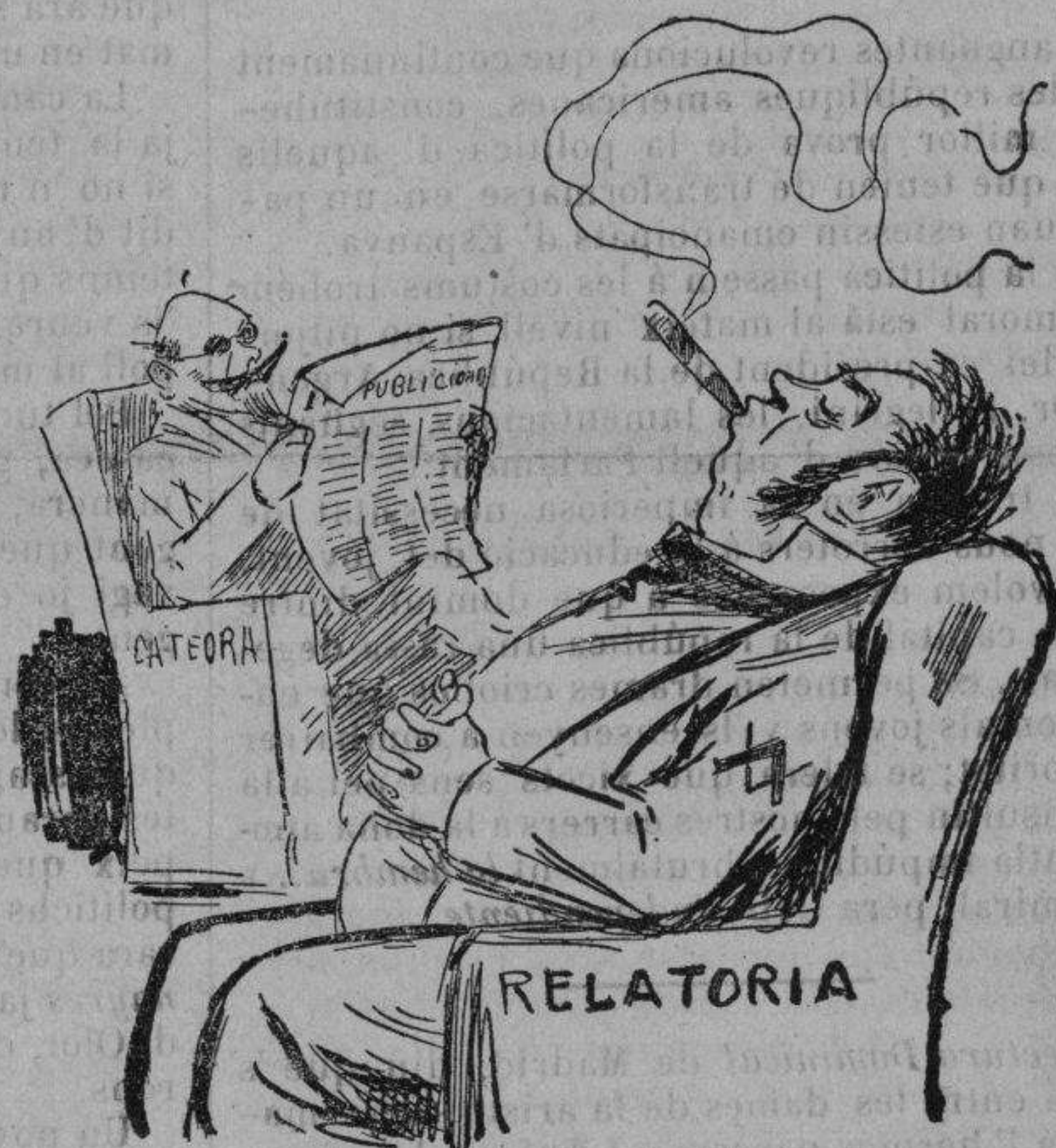
Se trobará en tots los kioscos de la Rambla y demés llochs de venda de periòdichs.
 Encàrrechs y correspondencia: plassa de la Catedral, núm. 2 bis, baixos.
 Número solt, 5 céntims.---Suscripció per un any, 3 pessetas.

SUMARI: Text: Avis.—De tot arreu.—Moscas d' ase.—Lo gall de Nadal, (poesia) per *Angel Bufadó*.—Lo dècim del adroguer, per *Manxiula*.—Un niu, (poesia) per *Angel Serroni (a) Teboll*.—Los Ignocents, per *G. C. y R.*—L' home dels nassos, (poesia) per *Jordi Montserrat*.—Cartes de fora, per *Pau Sacaj y Logir*.—Nocturn, (poesia) per *Cla y Net*.—A la vora del foch.—Trenca-closcas.—Correspondencia —Llibres de gresca.

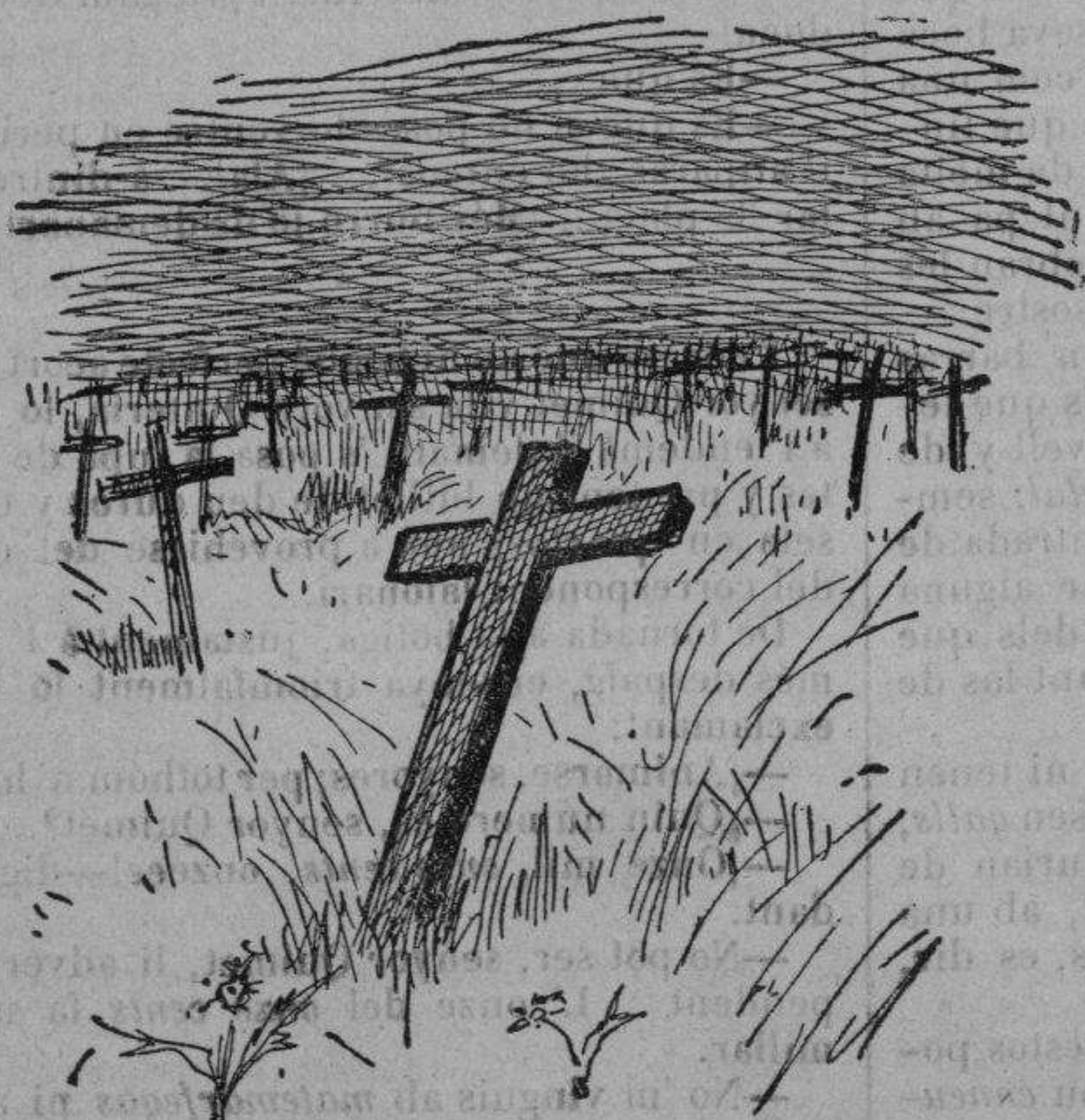
LA PAU DE FILIPINES

Aquets bons senyors han arreplegat una pometa per la set.

Los H. . masons que prepararen la insurrecció tornen a disfrutar dels destins, mes grasos que may.

Los cementiris. plens com un ou.

Y 'ls senyors empleats preparantse per tornarhi a clavar altra vegada la dent ab més rabia. Y si hi torna a haberhi insurreccions, ara array que sabem com s' acaben: ¡¡ab sanch y pessetes!!

AVIS

Ab aquest número enviém á nostres corresponents, les liquidacions corresponents al 4.^{rt} trimestre d'aquest any. De aquí á vuyt dies farém els giros, salvo avis.

De 1890 á 1897 á Espanya 'l fisch porta venudes 1.891.457 finques; els recaudadors del Banc d'Espanya 592.571 y l'Estat 4.289.904

Han quedat sens adjudicarse, faltes de producció y de cultiu, 942.561 finques.

S'han donat de baixa en les matrícules 159.642 industrials.

S'han instruit 60.415 expedients de quiebra.

Han emigrat cap á la Argelia francesa 64.292 individus y cap á la América del Sur 1.592.635

S'han tancat 1.892 fábriques de diversos productes y articles.

Y per no allargar més la llista, tanquémla ab la llaga horrible de l'usura, dexant diners sobre bones garanties al 60 y fins al 120 per cent á militars y empleats.

Les sangnantes revolucions que continuament agiten les repúbliques americanes, constituehen la millor prova de la política d'aquells païssos que tenien de transformar-se en un paradís quan estessin emancipats d'Espanya.

Si de la política passem á les costums trobém que la moral está al mateix nivell si no pitjor.

Son del ex-president de la República Argentina, Dr. Pellegrini, les lamentacions següents cantades á la cara d'aquell Parlament:

«Nos trobem en la imperiosa necessitat de donar nous derroters á la educació del jovent, si no volem exposarnos á que domini dintre poch la capital de la república una rassa degenerada... Se permeten drames criollos que encanallen als joves y 'ls ensenyen á combatre la autoritat; se tolera que xicots sens pel á la cara insultin pels nostres carrers á la dona anomenantla impúdica y brutalment la hembra...»

Bon mirall pera Cuba independiente.

La Lectura Dominical de Madrid, diu que 's propaga entre les dames de la aristocràcia madrilenya l'hermós pensament de fer celebrar en la iglesia de Sant Francisco el Gran, una funció de desagravis per la profanació de que fou objecte pel concert profà organiat pel ministre d'Estat ab escàndol de les persones piadoses.

El Tribunal de lo Contenciós Administratiu ha admés la demanda interposada pel difunt Prelat de Mallorca contra la célebre R. O. d'en Navarro Reverter, referent á la incautació dels bens del Santuari de Lluch.

El director del Figaro, el diari de les cortesanes com vulgarment se la anomena, ha dimitit oferint d'aquex modo una satisfacció á la opinió pública, indignada pel descaro ab que aquest periódich s'havia posat al servey dels juheus en el assumpto Dreyfus. Pró aquest sacrifici no es voluntari ni molt menos: fou imposat per la necessitat de salvar al diari. Des que comensá la campanya havia suferit una baixa de 2.000 suscripcions y les accions havien tingut una depreciació de molts enters sens que l'or israelita pugués deturar lo desbordament de la gent sensata. ¿Qué proba axó? Que no hi ha forsa capac de resistir á la verdadera opinió pública y no 's mostra ensemps lo remey més eficax per tornar á la rahó á aquesta premsa sens fré ni ideals

que constitueu una calamitat en els nostres dies; lo que ha succehit á un dels més importants diaris europeus, demostra que si la premsa de gran circulació de nostre país no sirga dret y fins coopera als plans dels insurrectes, com ho confessa un dels seus propis orgues, degut es á la culpable tolerancia dels espanyols.

Es vergonyós pels católics de Espanya no haver pogut conseguir per la honra de llur Religió lo que 'ls patriotes francesos han conseguit per la honra del seu exercit.

¡Ojalá no sigui perdit per nosaltres. l'exemple que nostres vehins nos han donat en aquesta ocasió!

PER NADAL TURRONS

¡Ab quines dents més esmolades espera la quitxalleta lo dia de Nadal! Saben perquè? Per la matexa rahó qu'esperan los polítichs ser á dalt del candeleró: per poder llepar turró. Per un trosset de barra de turróns farian los petits cinquanta figueretes: pel turró farian los polítichs tots los papers del auca, encara que fossen més baixos que 'l paper d'Espanya; y axó que ara está tan baix, que fins es trepitjat pels peus de aquella nació que cria tants porchs, y que mira de fer tantes porcades com pot á aquella Espanya, que 'l seu nom feya tremolar al mon, y que ara sembla que 'l seu lleó s'hagi transformat en una gallina... mullada.

La canalleta, si 'ls donan turróns per Nadal, ja la teniu contenta; però 'ls polítichs del dia, si no 'n menjan una pila de mesos, ó mes ben dit d'anys, ja 'ls tenim fumats. Quan fa algun temps que 's troban sense llepum á la boca, ja 'ls veuran més mústichs y pansits qu'un picapoll al mes de Novembre.

Pel turró son capassos de agafar la levita ó la casaca, girarla al revés, y ficársela d'aquesta manera, sense mirar que son la riota de tota la gent que 'ls veu. Però ells deuen pensar: Que vagi jo calent... de butxaca, y ja pot riure la gent.

Al contemplar les taules dels turrónayres, plenes de turróns de totes menes, no pot menos que escaparse dels llavis dels llaminers aquestes paraules: ¡Quanta barra! Pero m'hi jugo un peix que trobariam mes de quatre parells de polítichs dels quals se podria dir lo mateix encara que no siguin turrónayres. Es dir, de turrónayres ja ho son; sino que fan com l'apotecari d'Olot, que preu per preu se quedan ab los turróns.

Un noy estava content ab un trosset de barra; però certs polítichs encara no 'n tenen prou de dues; y si aquestes fossen com unes bregadores de bregar cànem, millor; porque axis no s'haurían d'entretenir tant á mastegar.

Que preguntin á molts polítichs, amichs del turró, si dirian may prou, per mes barras que 'ls donguessen, y 'm sembla que de la seva boca ne sortiria un no com una barra, dich com una casa. Per mes barra ó per mes barres que tinguin, sempre 'ls en fan falta; al revés de molta gent que corre per Espanya, canviant pa ab pare-nostres, que moltes vegades els sobran les dues que tenen, y les han de penjar al sostre.

A n'aquestos pobres sí que 'ls faltan barras de turróns, y s'han de contentar ab les que tenen penjades al sostre, plenes de rovell y de trenyines. Per ells no arriba may lo Nadal: sempre se han de quedar á baix... de la entrada de les cases, y veure si poden arreplegar alguna engruna de les que cauen de la taula dels que s'atipan de fer anar les barres, barrejant las de turróns ab les seves.

Aquesta pobla gent ni tenen turróns ni tenen gall, ni tenen neules. Al menys tinguessen galls, que podrian comprar de tot, y no haurían de contemplar lo Nadal, de baix estant, ab una pinya als dits, donantse cops als bigotis, es dir, espiyantse.

Lo que es de neules no 'n tastan aquestos pobres. Prou deuen dir entre ells: Bé prou enneu-

lits que estém nosaltres, que semblém de tan sechs, unes verdaderes neules.

Lo qu'es los polítichs son la gent que s'andrapa 'l turró y 'l que s'empassa les neules sense mastegar; mentres que 'l pays es lo que carrega ab los neulers.

Ab tantes barres com se veuen per les parades, encara 'n faltan unes de ben groxudes pera fer anar drets á n'aquells que per vells que siguin may se 'ls podrá dir: Aquesta gent sí que ja han acabat 'ls turróns.

L'autor de

Llana y Manxiules y Salat, picant y cohent.

LO GALL DE NADAL

¡Mireusel al rebost! ¡Mireu com penjat lo vell Muley-Assan ab barretina, sense mes crim que tindre la carn fina y, per Nadal ser la que més se menja mort divendres; lo vespre del diumenge ja no se 'n cantarà gall ni gallina, que en aquest mon ahont sols lo mal domina ¡logra la gent del gall tan gran revenja! Fret y enrampat, la pell acanonada, ulls cluchs, coll envenat, cresta pensada, un drap tot blanc ab flayre de bugada l'hi cobreix les miserias de la vida, ¡demá ton espinguet ja no m'altera! Y al mitg dia 't veuré á la grexonera.

ANGEL BUFADÓ.

Lo décim del adroguer

Lo senyor Quimet feya marxar una botigueta de mala mort en arreconat carreró de 'ls barris de Sant Pere. Cinch duros de calaix y dotze rals de guanys, uns dies ab altres... ¡Total, un jornal de sabater!

Aquest any l'home decidí fer un esforç desesperat pera realisar la botiga, y á n'aquest fi y efecte, demaná consell á la própia, la senyora Quiteria.

—Escolta,—li digué,—una 'n porto de cap que si 'ns surt bé, la nostra botiga agafará molt crit pe'ls encontorns...

—Tú dirás...—respongué sa mitxa taronja.

—Se tracta senzillament, de fer un cop d'home, comprant un décim de la rifa de Nadal...

—¿Y 'ls quartos?...

—¡Los quartos ray!... Fins al cap de mes no 'm vens la factura de la xocolata y podria esmersar les cinquanta pessetas que puja, comprant lo décim.

—Y si no treus, al cap del mes haurás de pagar la xocolata y no tindrás quartos, tros de cóniam...

—Si dona, aniré cobrant les apuntacions.

—¡Ah, ja entench!.. ¿Ho fas porque hi juguin els altres?

—¡Justa!

—¡Y si no 't prenen apuntacions?

—Jugarém nosaltres, allavors...

—¿Y si no treus?...

—¿Y si 'l cel s'ensorra?... ¡Válgam Deu, quina donal

—Es que...

—Es que si no poses lo ventre en perill, may t'atiparás ¿ho entens?... ¡Ala!... á dintre á rentar 'ls plats... ¡Més burro jo de demanarte parer!

***

Y encare que no hi hagué perfecte acort entre lo senyor Quimet y la senyora Quiteria, lo primer, á l'endemá 'l dematí, 's posá la jupa de les festes y prenent un bitllet de deu duros y una pesseta en quartos, aná á provehirse del décim y del corresponent lalonari.

De tornada á la botiga, justament á l'hora de més despaig, ensenyá triomfalment lo número exclamant:

—¡Animarse, senyores; per tothóm n'hi haurá!

—¿Quin número es, senyor Quimet?...

—¡Onze mil, onze cents, onzeel!—digué cridant.

—No pot ser, senyor Quimet, li adverti 'l dependent... L'onze del onze cents fa un altre millar.

—No 'm vinguis ab matemáfegas ni ab que-

brats, que no hi entench, *llonsa!*... Si á n' aquestes senyores no 'ls hi agraden tants onzes, ho dexarem per cinch uns... ¿Los hi está bé?

—¿Y que tal, senyor Quimet, que treurá? va preguntarli la del calsinayre...

—¡Fillela, hi farem tots els possibles!...

—¡Es que si fos segur!...

—Jo no més diré que á Madrid s' ho arreglen. De tots els modos, penso escriure á un germá de llet que va fer l'aprenentatje ab lo cosí d' un perruquer que treya la clenxa á n' en Sagasta, quan encare no gastava *lupé* y confio que aquest m' hi dará un cop de má

—Donchs, allavors, apúntim per un ral...

—¡Si es servida!...

—Gracies, senyor Quimet... Lo ral ja li portaré demá...

—Bueno dona... ¡Tampoch cobraré si no me 'l porta!

* * *

Lo senyor Quimet durant una vuytada no s' entengué de feyna... Aquella tronada botigueta que tot l' any s' está morint de riure esperant compradors, fou visitada durant vuyt dies, per tot lo vehinat. La gentada hi acudia com les mosques á la mel... ¡Val á dir que lo senyor Quimet s' havia enginyat per donar tot lo bombo possible á la cosa. Derrera de 'ls greixosos vidres de cada aparador hi havia fet enganxar grossos lletreros, ahont lo dependent ab un tros de canya y ab caràcters d' á pam hi havia escrit:

Número de la casa, 11,111.

Alló era una professó feta de dones desitjoses d' associarse á la sort de 'l senyor Quimet. La veu havia cundit pe 'l vehinat, com també s' havia escampat la historia del germá de llet y tot contribuia al éxit. Lo talonari comensá á ésser insuficient y lo senyor Quimet n' enviá á comprar un altre á tota pressa

—Deu lo quart,—feya entrant una cara desconeguda —¿Qu' es aquí 'l número onze mil onze cents onze?

—No senyora,—responia 'l dependent.—Aquí tenim el número vint... Aquest que vosté diu, no 'l trovará en cap casa, porque 'l carrer sols arriba fins al cinquenta y pico...

—Ganápia...—feya 'l senyor Quimet desde la rebotiga, ¿no veus que la senyora, demana per posar al décim?

—¡Ah, sí! Jo 'm pensava que preguntaven pe 'l número de la casa,—deya 'l dependent ab sorna.

—¡Fuig... fuig avestrú!... Diguí senyora quant hi vol...

—Jo hi voldria á rahó de mil duros, ¿sab?

—Filla, axó no potser... Té d' haverhi lloch per tothom.

—Bé, vull dir que en cas de caure la grossa, 'm toquessin mil duros...

—Veyám, treu comptes, Toméu, ¿quant s' hi té de posar.

—Una pesseta...

—¿La gracia de vosté?

—Margarida Rigodons, per servirlo.

—Gracies; aquí té la apuntació... ¿Y ara, quan la tornarém á veure?—afegia somrient.

—Demá mateix... que li portaré la pesseta, ¿sent?

Y marxava ab la apuntació, dexant boca-badat al pobre senyor Quimet, que ni sols s' atrevia á protestar, fins qu' un' altre parroquiana li treya l' ensopiment de sobre.

—Deu la quart, *bufona!*... ¿Qué se li ofereix?

—Dónguim una lliura de xacolata.

—¿De quina?

—De la bona; de nou rals.

—¿Y donchs, aixerrida, que no vol una apuntacioneta?

—¿Y ara? ¿qué fan décim?

—¡Vaya!... ¿Apa, quant hi vol posar?

—Es que no porto més diners.

—Y bueno, dona; vosté ja es de crédito...

—¡Oh, nó! Deu men reguart; no vull deure res...

—¿Y donchs?

—¿Sab que podém fer? Quedis la lliura de xacolata de nou rals... Me 'n dará tres unsas de la de pesseta y les dues pessetes pe 'l décim.

—No senyora; no vull que mengi malament.

—Nada, ja está dit; axís l' home no se 'n enterará.

—Bueno, si li sembla axis... ¿Vol dirme 'l nó?

—Tuyas Carrincló... pe'l que *gusti* manar.

—Si es servida. Estigui boneta, *pimpolla!*

Y axis fou com lo senyor Quimet aná omplint

los talonaris de les apuntacions. Uns cops quedantli á deure l' import y altres rebaxantlo de les compres. Resultat, que posant á banda los diners de la rifa, 's trová que la botiga durant vuyt dies, sols li produhí de calaix un terme mitx de tres duros en lloch de 'ls cinch de costúm y que per lo tant, si avans hi tenia jornal de sabater, ara ni de manobre tant solzament li surtia.

* * *

Pero 'ls cuchs del senyor Quimet foren quant la senyora Quiteria se li posá farrenya y li digué:

—Escolta desgraciat: ¿ja sabs lo que 't fas... ab axó del décim?

—¿Y ara?... ¿qué vols dir?

—Les apuntacions que despatxes...

—¿Per qué?

—Perque si n' has despatxades més de lo regular, te veurás dins d' un gran compromís

—¿Y axó?

—Te posaré un exemple. Tú tens un décim; val cinquanta pessetas y treus la grossa; dihém cinquanta mil duros... Si has despatxat les apuntacions per valor de cent pessetes, ¿quant tindrás de pagar?

—¡Qué se jo! ¡Be prou que 'n Tomeu treurá 'ls comptes!...

—¡Ah, gamarús!... ¡Tindrás que pagar cent mil duros y no 'n cobrarás més que cinquanta mil... Com que 'ls cinquanta mil restants no 'ls tens, te pendrán y anirás á presiri, per tota la vida...

—¡Qué va de sério!—exclamá 'l senyor Quimet tornantse groch.

—¡Y tal si hi val!... Diques á n' en Tomeu que compti quant fan totes les apuntacions... ¡Axó es lo primer!

—Tens rahó... Mira xicot, *ensuma* bé tot lo que tenim posat al décim... ¡Ben *ensumat*, eh!

—Esperis, ja ho tenia aquí comensat... ¡Tot plegat s' han despatxat apuntacions per valor de cent noranta set pessetes y vint céntims.

—¡Válgans Deu piadós! ¡A presiri, á presiri!

—Y cobrats, sols s' han cobrat dos duros... ¡tot lo demás ho deuen!

—Millor, tampoch cobrarán y fora compromisos.

—Ah, infelis,—afegí la senyora Quiteria,—tú no sabs qu' has firmat les apuntacions y si surt lo premi, élls correrán á pagarte per cobrar desseguida.

—Donchs allavors, preguém á Deu que no surti.

—Falta que Deu t' escolti, ximplet... Y además, si no treus, no 't pagarán les apuntacions que 't deuen.

—Total son vuyt duros... Diré al xacolater que s' esperi.

—¿Y perdrás tots aquexos parroquians?

—¿Donchs qu' hem de ferhi, si tot es prou mal?...

—¿Qu' hem de fer? Primer pregar á Deu perque 'l décim no surti premiat, sino anirás á presiri... Després pregarli que 'n surti, sino perdrém vuyt duros, la parroquia y quedarém arruinats...

—¿Y donchs que vols que fassi Nostre Senyor? ¿qué surti ó que no surti?

—¡Tot es prou mal, tot! ¡Ay, Quimet! ¡Ja t' ho deya qu' axó del décim me portaria al calaix!... ¡Pòbres de nosaltres!

* * *

Crech inútil fer constar que 'l senyor Quimet, la senyora Quiteria y fins la dependencia composta del honorable Tomeu, no van dormir aquella nit, ni l' altra ni la de més enllá.

Fins que tots els baladrers de Barcelona, comensaren á cridar: ¡La lista oficial de la Loteria! aquelles tres ànimes atribulades van apurar los set cálzers d' amargura.

La primera llista que passá pel carrer del senyor Quimet aná á parar tota sola á les mans del infelis adroguer que tremolós la resseguí de cap á peus.

—¡No hi ha res!—crídá victoriós.

—Donchs pert vuyt duros y 'ls parroquians,—exclamá la senyora Quiteria.

—¡Si que hi ha!—digué en Tomeu repasantla.

—¡Desgraciats de nosaltres, comensa á fugir pobre marit meu!

—¡No senyora, res de fugir!... Hi ha un *reintegró!*

—¿Qué vol dir axó?

—Que tornen els quartos. Axis no hi pert res, com no siguen els talonaris.

—¡No ho entench!

—Vol dir qu' ha tret 'ls mateixos deu duros. Axis, al que té pagat, li torna 'ls quartos, al que no, no y en paus en tothom.

—¡Gracies, Deu meu!

—Sí, gracies á Deu... Pero jo 't juro que aquest décim seré lo primer y l' últim... ¡May més!

MANXIULA.

UN NIU

Pels Reys.

Ja tinch la canya bona y cullida,
es la mes llarga, ab un bon ram,
quan ells s' atansin de llunyes terres
ben desseguida ja la veurán.

Dalt de la torre, quan fosch ja sia,
ben enlayrada la posaré.
Perque s' hi vegin, quan ells arribin,
teyes ben llargues jo hi encendré.

Ja hi fet la carta y 'ls l' he enviada.
¡Que coses bones me portarán!
me durán dolsos y ensiamades
y una cartera per en sen gran.

Turrons, carmelos y xacolata,
la meva mare m' ho va esplicá.
Diu que una estrella del cel los guia,
bona jornada Deu los dará.

Diu que als nens macos no més estiman
y als que no creuen no 'ls portan res.
¡Mareta meva desde aquesta hora
ja vos vull creure per sempre més!

Diu que vosaltres tot ho portavau
quan petit era al Jesuset;
portaume forses abrichs y dolsos,
pera portalshi, plora de fret.

Portaume coses ben bonicoyes
pera portarnhi y aconhortal,
puix jo 'l vaig veure ¡pobret ploraval
dintre l' iglesia, nit de Nadal.

ANGEL SERRONI (A) TEBOLL.

LOS IGNOCENTS

Al llegir aqueix títol, alguns se creurán tal vegada que anem de broma, y que tenim ganes de fer ó explicar, com se sol dir, *una ignocentada*.

Mes no 's desanimin nostres llegidors, ja que 'l nostre objecte no es altre que descriure á grans pinzellades, una festa ó costúm de la terra, d' aquesta terra catalana que tan aymem, y per la qual nostres antepassats lluytaren ab valentia, ab desprendiment y ab fé.

Pro de costums y de festes n' hi ha de diferents classes y géneros. Unes son de carácter general; altres serán peculiars d' una regió ó comarca, y altres son única y exlucssivament de un poble, d' una vila ó d' un lloch.

La que tenim lo gust de referir, creyém que es exlucssiva de la ciutat de Noya y data de temps bastant antich

Y... aném al cas

L' anunci de la festa dels ignocents, se fa moltes vegades, per medi del toch de la *patera* que de sent ja per los carrers, duran tots los matins dels últims diumenges de Novembre.

Una volta reclutades les persones que han de pendrehi part, tothom espera ab dalit lo dia de la festa.

Ja ha arriat lo dia; ¡quina gresca! Entre tres y quatre de la tarde la gent ja s' acosta als voltants de la casa del banderado, y tot son animades converses sobre les qüalitats mes ó menys recomenables dels principals de la festa, no faltanhi la xerrameca de les batxilleres de vehinat.

Per fi surt la lluhida comitiva composta dels tres *consuls* ab levita llarga, sombrero de copa y enguantat, d' un *escribá* (1) y un *caballé* vestits

(1) Convindria desterrar la errónea creencia que molts tenen respecte d' aquest personatge, dihent *ignocentament* que representa un capellá, y no es tal ni ho representa. S' ha de tenir en compte que 'ls principals de la festa van vestits á la antigó y que (segons ens han informat) la indumentaria d' un *escribá* en altres sigles, era precisament una especie de bata ó manto y barret de teula.

à l'antiga usansa, d'un *agutzil* ab trajo de general, dels quatre *concellers* ab llur gramalla roja, y dels *mossos* y *volants* que portan en los pantalons una cinta platejada y en la gorra una ploma blanca ó d'altre color. Tots aquests menys los últims van montats en llur cavalcadura, ab un gust y una satisfacció que dona bó de mirar.

No cal dir que la comitiva passeja 'l seu garbo pels principals carrers al compás d'una estrepitosa música que 'ls fa companyia, y quan se comensa á fer fosch se dexan caurer al mateix punt d'ahont havian surtit.

A la tarde de la vigilia del dia dels innocents torna á exhibirse ab la mateixa forma y al ser ja vespre se dirigexen cap á la plaça del *Blat* ahon s'hi trovan arreplegats una bona munió de gent. Los principals ó prohoms de la festa, pujan al balcó d'una casa vehina (antiguament se servian del balcó de la Casa Consistorial) y allí á la claror d'unes quantes atxes de vent, fan parar la música, y desde 'l balcó que hem dit surt lo *caballé* pronunciant un discurs en vers, que comensa, describint ab grotesca biografia lo que son tots los prohoms de la festa, y acaba fent una ressenya dels sucesos mes ridícols que han passat durant l'any en la població, dibent totes les senyes de les persones á qui han succehit, pro sens anomenarles.

—Mes á qué vé tot axó—dirán los que 'ns lleghen.

Donchs tot axó barrejat ab quatre xavacanades ó vistes mes ó menys apropiats, fan esclafir la rialla al auditori que s'hi está ab un pam de boca badada. Com es de suposar, lo flamant orador es rebut y despedit ab una salva de pica-ments de mans.

Lo dia 28 per la matinada se repartexen los *mossos* y *volants* en varis grupos y manats ó capitanejats per algun dels prohoms, recorren la població á dotzenes de vegades, en totes direccions, detenint y no dexant passar avant á ningú, que no pagui alguna moneda qualsevol. Si algú no vol pagar se 'l amenaça en tirar-lo de cap á l'aygua, pro un colp ha pagat se li fa una creu á l'esquena ab gruix.

Acabades aquexes bromes que duran tot lo matí, se reunexen en la anomenada *plaça del blat* tots los innocents, á la hora del mitg dia, y al compás d'una peça de música donan tres voltes ab una prosopopeya, que 'ls dich que fa goig.

Veurer y contemplar aquells *tres consuls* tan enllustrats portant la bandera, los demés prohoms ab la consegüent comitiva, y per fi un gran carro alegórich de la matança dels Innocents per lo rey Herodes! Es espectacle que no 's troba á cada pas.

Després d'aquesta cerimonia fan un suculent ápat y á la tarde ballan una sardana en la mateixa plaça ahont hi comparexen molta gent desocupada. Uns hi van per veure la gravetat del primer cónsul, l'altre per contemplar l'ayre marcial y caballaresch del agutzil ó del escribá, y entre mitg del públich no hi mancan les crítiques apassionades, y comparacions mes ó menys acertades sobre 'l vestit que lluheix cada una de aquelles balladores.

Sols resta dir que 'l dia següent costejan ó fan dir una missa en sufragi dels que havent pertenescut als innocents, hagin mort durant l'any, després se repartexen coques rodones entre 'ls vehins y aquest ó millor dit, los qui les reben, generalment les paguen á més preu del que valen.

Y aquí acaba descrita una festa que antiguament se feya ab molt esplendor y que en certa manera donava importancia, pro que avuy dia sembla que va cayent en desús, no sabém per quin motiu.

G. C. Y R.

Igualada y Desembre de 1897.

L'HOME DELS NASSOS

Aquest any l'home dels nassos, com que porta 'l nas tant llarch nos temem que desde 'l barco no 's topi ab l'Avi del Parch.

Además lo nas li raja, com que está tant costipat, nos fa por que allá hont ell passi tothom quedarà ofegat.

Ha escrit desde Filipines que aviat s'embarcará y que arribará á les fosques per no fernos espantá.

Fins ha escrit que la canalla que á la mare fa enfadar se 'ls emporta ab una capsa pera polvos de polsar.

De segur si 'l nas no 's tapa, que quan passi pel passeig lo fetor de les cloaques li farà venir basqueig.

JORDI MONTSERRAT.

CARTES DE FORA

St. Martí de Torrellas 19 Desembre 1897.

Senyor Director de LA BARRETINA.

Molt apreciat Director: Avuy ha terminat lo novenari d'ánimes celebrat en aquest poble, havent sigut en extrem concorregudes totes les funcions. L'Iglesia era materialment petita per contenir l'auditori que acudia á sentir á Mossen Joan qui pot estar satisfet del fruyt de sos sermons que produhiren un gran be y mogueren á un gran nombre á rebre els Sants Sagraments. Deu vulla que 'ls seus efectes continuhin fentse sentir en aquesta població.

Disposi de son affm.

PAU SACAJ Y LOGIR.

NOCTURN

Lema: ¡Que be!

Al fort del hivern
quan la lluna escampa
la seva claror
en nit estrellada,
quan les portes son
del tot ben tancades
y corren molts gats
dalt de les teulades
fent grans... marramaus
ab uns crits que espantan,
quant á poch á poch
van surtin les rates
de dins d'un rebost
pinsant cansalada,
quan sols pe 'ls carrers
lo sereno canta
y 'l fret dexa aná
molt ferma glasada,

Quan tot lo que hi dit
quan tot axó passa
¡que be que s'está!
¡que be s'está á casa
abrigat al llit
ab conxa y flassada!

CLA Y NET.

IMPOSSIBLES

Una dentadura per la boca del cor.
Unes pestanyes per l'ull d'una agulla.
Una clau per obrirse els sentits.
Un quant per una ma de paper.
Un vestit per les nines dels ulls.
Un rellotge per la torre de Babel.

Enrahonant un cassador de les seves habilitats, deya que ell una vegada havia tallat la quara un lleó.

Un que se 'l escoltava li va dir:

—¿Y donchs, perquè no li va tallá el cap?

—¡Oh! no vaig pogué perquè ja li havian tallat.

UN IMPRESOR CAXISTA.

TRENCA-CLOSCAS

XARADA

Negació *tercera*,
segona, vocal,
primera es un arbre
que 's cria molt alt;
y si tot ho ajuntes
total trovarás,
instrument de corda
que se 'n fá molt cás.

J. XIMÓ.

LOGOGRIFO NUMÉRICH

9	vocal.
3 5	nota musical.
2 8 2	nom d' dona.
6 6 5 9	bestia.
1 2 3 7 2	nom d' dona.
6 5 9 8 9 3	»
4 7 4 7 6 7 2	»
4 2 3 9 6 7 8 2	»
1 2 3 4 5 6 7 8 9	nom d' home.
1 2 3 4 5 6 7 2	»
1 2 3 4 5 6 9	»
4 7 3 7 6 9	»
1 2 8 5 6	»
6 7 8 9	»
8 9 8	»
2 6	nota musical.
1	consonant.

MODEST GUAL.

TARGETA

Blay Serra Tuscó.

Formar ab aquestes lletres lo nom d'un drama catalá.

LLUISET ESTUDIANT.

(Les solucions en lo número vinent.)

Solucions als Trencas-closques del número passat.

Xarada: Pau-le-ta.

Geroglyph: Com més set tens mes beus.

Rombo.

	J				
	C	A	L	L	
J	A	C	O	B	
	L	L	O	P	
			B		

Targeta: La Veu del Montserrat.

Creu numérica: Elvira.

Conversa: Adela.

Un musol: Probi si 'ls del altre periódich tindrán temps de corretjirli.—Llusanes: Es massa sentenciós.—Jordi Montserrat: Anirá... si hi cap.—Un cantant mut: Anirá quelcóm.—Un pí d'aprop de Rexach: Aprofitarém xarades.—Rajolí de la font d'en Mora: Va bé.—M. C. D.: Sentim no poderli dir axis.—Pall Mall: Es estantís.—Quillet: No resulta edificant.—Angel Bufadó: Molt bé, encara que tart: veurém.—J. J. B.: S'ha retrassat una mica.—Santiago Beleta Gassull: Sovintegi.—Pep de can Pagés: ¿Vol dir que son versos? G. C. y R: Ens agrada.—Falet: Vaya si va bé.—Agustí Mundet: Es massa llarch: si vol publicarho, n'ha de retallar més de la meytat.—Llepa-fils: Anirá.—Queda correspondencia per contestar.

Llibres de gresca.

LLANA Y MANXIULES.—Sobre tot no comprin aquest llibre, perque podrian esque-xarse, esvinsarse y fins morir-se de riure. Hi trobarán *Manxiules* pera divertir als esquilats, y una *Cansó de la Llana* ab solfa, pera ferlos l'arquet, encara que no tinguin violí.—Preu 4 rals.—*Salat picant y cohent*. Alerta á comprar aquest altre llibre, perque fa molt de fástich... als nets de clatell. Preu 4 rals.—Se venen en la Plassa de la Catedral n.º 2 bis, baxos.

Estampa LA CATALANA. Dormitori de Sant Francesch, 5.